

Trong lúc này, rượu mạnh là thần dược đối với Trần Hình. Hắn vồ lấy chai rượu, mắt sáng rực, ghé cổ chai vào miệng, cắn mạnh ch o nút bật ra ngoài, rồi như người bộ hành sắp chết khát trên sa mạc, hắn dốc ừng ực vào họng. Mùi huyết-ky thơm tho dần dần mang lại bình tĩnh cho Trần Hình. Uống chán chê, hắn thở phào ra, mắt lim dim, đầu ngã vào đệm xe, tâm thần rộn lên một khoái cảm vô biên.

Tôkarin đập vai hắn :

— Nay, cất tiền thưởng vào túi.

Tôkarin nhét vào túi áo trước ngực Trần Hình một cuộn giấy bạc to tướng. Dưới ánh điện leo lét từ xa hắt lại, Trần Hình thoáng thấy màu nâu vàng. Sương rơn vì toàn bạc năm trăm, hắn lấp bắp :

— Cảm ơn anh.

Tôkarin hất hàm :

— Đủ chưa ?

— Đủ rồi.

Tôkarin, giọng thân mật :

— Chưa đủ đâu. Người như anh cần có nhiều tiền gấp chục lần như vậy. Anh cần bao nhiêu cũng có, miễn hồ vâng lệnh và can đảm.

Hơi rượu và hơi bạc làm Trần Hình quên hết sợ hãi và hối hận. Nhanh đầu đoảng, hắn hỏi :

— Bây giờ anh muốn tôi làm gì ?

Tôkarin đáp :

— Từ phút này, chúng ta mới thật sự bắt tay vào việc. Tuy nhiên, tôi không đòi hỏi anh làm việc trên khả năng.

Giọng Trần Hình cả quyết :

— Tôi sẵn sàng giết người lần nữa. Xin anh giao cho tôi.

Tôkarin cười ngất :

— Làm nghề này không phải giờ nào, phút nào, cũng giết người. Người điệp viên chỉ giết trong hoàn cảnh bất đắc dĩ. Khi giới mạnh mẽ nhất của nghề tình báo là bộ óc.

Trần Hình lại tu rượu ừng ực. Tôkarin nhún vai, giọng lơ đãng :

— Đây, công tác đầu tiên của anh. Nội đêm nay, anh dẫn tôi tới nhà Rôdin. Rôdin Hoàng thi Nguyệt Nga.

Trần Hình có cảm tưởng như tiếng sét khủng khiếp vừa giáng xuống đầu. Tai hắn ù tịt, mắt hắn hoa lên, miệng hắn há hốc trong sự kinh ngạc khắc thường. Một niềm lo sợ rộng lớn tràn ngập lòng hắn. Đối với hắn, Nguyệt Nga không phải ai xa lạ. Nàng là bạn thân của vợ chồng hắn thì đúng hơn.

Nguyệt Nga được coi là đóa hoa quý của Sài gòn ban đêm. Nàng làm việc cùng vũ trường với người tình của Trần Hình. Cách đây ít lâu, nàng bỗng nghỉ ở nhà. Vì sao, Trần-Hình không biết.

Bây giờ, Trần Hình mới hiểu lý do run rủi hắn gặp Tôkarin. Thì ra người ta đã theo dõi hắn từ trước. Người ta dùng hắn để tiến tới Rô-din. Trong một phần mười tích tắc, Trần Hình nhận thấy đại đột. Hắn nảy ra ý định rút khỏi tổ chức. Tuy chưa biết Tôkarin gặp Rô-din làm gì, nhưng Trần Hình đã đánh hơi thấy một việc quan trọng, khả dĩ làm hại đời hắn, và hơn thế nữa, còn liên quan đến

sinh mạng của hàng trăm, hàng ngàn người khác.

Tokarin chậm rãi nhắc lại :

— Thế nào, Trần Hình ? Anh bằng lòng chứ ? Anh bằng lòng đưa tôi lại thăm Rôdin không ?

Trần Hình lắp bắp :

— Được... Nhưng, anh lại nhà nàng làm gì ?

Tokarin cười :

— Đó là việc riêng của tôi.

Trần Hình nói :

— Xin anh tha lỗi cho. Tôi không thể nào phản nàng.

Tiếng cười của gã điệp viên Số Việt rit lên như gió xoáy :

— Ô, anh hiểu lầm tôi rồi. Tôi đâu bắt anh phản nàng, hay giết nàng. Tôi không quen nàng, tôi muốn anh giới thiệu tôi với nàng, một cách thật hậu hĩ. Có thể thôi.

— Anh định nhờ nàng việc gì ?

— Nếu anh khẩn khoản, tôi cũng không giấu. Tuy nhiên, sống trong nghề này nên bịt tai, bưng mắt và khóa miệng lại. Càng biết ít, càng sống dai, anh nhớ không ? Thú thật với anh, tôi có chuyện làm ăn cần bàn với Rô-din. Vả lại, nàng là hoa khôi Sài Gòn, tôi xa nhà đã lâu không chịu nổi. Tôi sẵn sàng biếu anh một món tiền lớn, đền công lao khó nhọc.

— Thừa...

— Biếu anh 50.000 nữa. Sướng chưa ? Giới thiệu một người đàn bà đẹp mà được thưởng 50.000 đồng. Từ trước đến nay, tôi chưa hề dễ dãi với ai như với anh.

Tắc xi bon bon giữa hai lẽ đường cây cối um

tùm. Tokarin đã lái xe lộn lại Bờ Sông. Trần Hình vẫn chưa hết băn khoăn :

— Lại nhỉ, tại sao anh biết tôi thân với Rôdin ? Anh ở đây lâu chưa ?

— Ba năm.

— Thảo nào.

Trần Hình ngồi thu hình vào góc xe. Xe hơi chạy qua cầu Mạc má hồng. Mọi đêm qua cầu này, Trần Hình chỉ thấy giòng nước đen sì và im lặng. Đêm nay, đột nhiên hẳn nghe tiếng ếch nhái than thở, và tiếng ru con nảo nuột từ xóm xa vọng lại. Bất giác, hẳn rùng mình, tóc gáy dựng lên tua tủa.

Qua trạm xăng Can-tếch, trước khi tới sân vận động quân đội, Tokarin rẽ sang trái. Tuy Trần Hình không chỉ đường, Tokarin vẫn xử dụng vô-lăng một cách thành thạo, như người sinh sống lâu năm ở Sài Gòn, quen từng ổ gà và ngõ cụt.

Con đường thẳng tắp gồm những thân cây cao tuột và khảng khiu này, Trần Hình không tài nào quên được. Hồi trước, hồi còn làm mưa làm gió, mỗi đêm say rượu từ văn phòng sở Liêm phóng về, hẳn thường ra lệnh cho tài xế lái đến khu đường vắng vẻ và tối tăm này, chân nam đá chân chiêu vào tình tự với những cô gái lai Pháp.

Nhiều đêm, hẳn la cà uống rượu đến gần sáng. Rượu sâm banh thượng hạng, hẳn không thèm uống, mà đòi mua kỹ được thứ Arbello 1794, thứ sâm banh đắt tiền nhất thế giới Hàng tuần máy bay từ Ba lé phải chở sâm banh đại thượng lưu này cho hẳn. Đêm ấy, noc ba chai liền, hẳn say bi tử, rút súng bắn lung tung.

làm chết một đứa trẻ lên 5 nô đùa ngoài đường. (1)

Hình ảnh đứa trẻ thơ ngây nằm gục trong vũng máu búng dấy trong đầu Trần Hình. Hẳn bỗng nhớ đến hai đứa trẻ thơ ngây khác vừa thiệt mạng oan uổng trong hẻm Tản Đà. Buột miệng, hấn kêu lên :

— Trời ơi !

Tokarin nhăn mặt :

— Uống thêm ngụm rượu nữa cho khỏi mất tinh thần.

Xe hơi queo vào một con đường nhỏ, nhà cửa san sát. Tokarin hỏi :

— Nhà nàng số mấy ?

Trần Hình đáp như máy :

— 73.

— Đồ điên. Nhà nàng số 37.

Trần Hình nói li nhí :

— Xin lỗi anh, tôi quên.

Tokarin cười nhạt :

— Miễn hồ anh đừng quên giới thiệu Rôdin với tôi là đủ.

Vạn vật đổi dời, Trần Hình cũng không quên được Rôdin. Định mạng lạ lùng đã sui hấn gặp

(1) — *Sâm bánh Grande Fines Champagne Arbellot 1794 của Pháp, giá bán 136 đô la Mỹ một chai tại Ba lê.*

Tuy nhiên, rượu này chưa đắt bằng cô nhất Napoléon mà một nhà hàng ở Nữ ưc phải mua tới 1.000 đô la (nghĩa là 150.000 bạc VN) một chai, năm 1962. Năm 1963, cô nhất Napoléon được bán tới 2.800 đô la một chai, theo giá ưc ưong của một hãng rượu tại Middlesex, Anh quốc.

nàng trên sàn nhảy đánh xi tron như mỡ. Nàng sống bằng nghề vũ nữ như Thanh Xuân, đêm đêm mua vui cho khách thượng lưu tứ chiếng. Tuy nhiên, nàng vẫn đẹp, vẫn đắt khách, vẫn làm hàng trăm đàn ông say mê như diều đổ. Trong tiệm nhảy, nàng không giao du thân mật với ai, ngoại trừ vợ chồng Trần Hình. Có lẽ vì Trần Hình là người đồng hương với nàng.

Nhưng cũng có lẽ vì hấn cứu nàng khỏi chết. Một đêm mưa xối xả, nàng đứng trên lề đợi tắc xi thì một chiếc xe hơi đen ập tới. Hai gã đàn ông mặc áo măng tó rộng, đội mũ phớt vành mềm, nhảy xuống, bịt miệng nàng, kéo lên xe. May thay Trần Hình vừa bước ra. Bằng quyền Anh, hấn đánh ngã hai người la trong nháy mắt. Một tên rút dao đâm hấn bị thương vào nách, vết thương dài 10 phân tây còn nguyên dưới vú bên trái. Trần Hình phải nằm bệnh viện Đồn Đất 2 tuần lễ. Trong thời gian thàn tiên ấy, nàng đến thăm hấn thường xuyên, bắt đầu bằng bó hoa lẻ đơn Đà Lạt đỏ thắm, rồi đến gói kẹo đậm đà trước khi hấn đánh bạo cầm tay nàng. Nàng không yêu hấn, song suốt đời hấn vẫn nhớ mãi bàn tay mát dịu và mềm mại của nàng.

Lâu lắm, Trần Hình không gặp nàng. Hấn cảm thấy xấu hổ khi phải nhận tiền giúp đỡ của Rôdin. Tinh tình hồn nhiên, nàng giúp đỡ vợ chồng hấn một cách tận tụy.

Tokarin tắt đèn pha. Hai người lùi lùi xuống xe. Sự nhớ ra, Trần Hình vỗ trán :

— Giờ này, nàng đi làm rồi.

Tokarin bấm mạnh vào cánh tay hấn :

— Hừ, lú lấp quên hết. Nàng nghỉ việc từ hai tháng nay.

Tôkarin nói đúng: từ hai tháng nay, Rôdin đã đoạn tuyệt với cuộc sống vũ nữ bằng bênh. Đột nhiên, nàng nghỉ việc. Nàng bỏ tiền ra sửa chữa lại ngôi nhà xinh xắn, trần thiết các phòng, và trồng hoa ngoài vườn. Khu vườn nhỏ biến thành rừng hoa phong lan kỳ diệu. Nàng mê phong lan một cách khác thường. Phần lớn tiền nong kiếm được đều dành cho phong lan. Rôdin không ngần ngại mua ở ngoại quốc những loại phong lan quý nhất.

Lời nói của Tôkarin như gáo nước lạnh dội vào đầu Trần Hình một đêm rét mướt. Trần Hình bàng hoàng:

— Ủ nhỉ? Tôi xin lỗi anh.

Hai người đến trước một biệt thự vương vức nằm khuất trong cái ngõ sâu thăm thẳm. Ánh điện ngoài đường không đủ sức chiếu sáng vào tới trong này. Trần Hình hỏi:

— Anh muốn tôi giới thiệu thế nào?

Tôkarin mỉm cười, kiêu căng:

— Cái đó, tùy anh. Anh cần cho Rô-din biết tôi là bạn rất thân của anh. À, còn điều này nữa. Nàng phải biết thêm tôi là sĩ quan tình báo cao cấp.

Mặt hơi tái. Trần Hình đặt ngón tay lên cái nút điện. Tôkarin gạt đi:

— Đừng anh. Giấy điện đứt rồi.

Trần Hình trở mắt nhìn Tôkarin. Hắn không thể ngờ được Tôkarin lại hiểu rõ cách thức ra vào biệt thự của Rô-din như người quen trong

nhà. Trần Hình bèn đề nghị:

— Anh đợi một lát để tôi gọi người làm ra mở cửa.

Tôkarin khoát tay:

— Vô ích. Người làm cũng đi vắng.

— Là nhỉ? Tại sao cái gì anh cũng biết?

— Ô, chẳng có gì lạ. Ở đâu tôi cũng có tai mắt. Dưới quyền, tôi có nhiều người, không riêng mình anh.

Tôkarin luồn tay qua cửa còng mở chốt. Cánh còng bằng gỗ nhẹ mở ra êm ái. Hai người đạp lên con đường đá sỏi lạo sạo. Đèn điện trong nhà bỗng bật lên. Một người đàn bà tuyệt đẹp mặc áo toàn trắng, hiện ra trên lan can.

Trần Hình đon đả:

— Chào Rôdin. Xin lỗi, vì đến quấy phá vào giờ này.

Rôdin chia tay ra:

— Anh khách sáo quá! Hồi chiều, anh gọi giấy nói hẹn em, anh quên sao?

Trần Hình định lên tiếng phản đối, vì hắn không hề quay điện thoại cho Rô-din. Nhưng Tôkarin đã đỡ lời:

— Xin lỗi cô. Anh Hình bận nhiều việc nên lú lấp hết.

Trần Hình phải cắn môi cho khỏi tái mặt. Tôkarin đã sắp đặt từ trước mà hắn không ngờ. Giờ đây hắn chỉ là con cò trông tay Tôkarin.

Rôdin đưa hai người vào phòng khách. Căn phòng ti hon này được trang trí hợp mắt với tuổi trẻ, với những màu tương phản và tươi tắn,

những đồ gỗ khâu khỉnh, trông như cô gái đến tuổi dậy thì. Nàng mời khách ngồi xuống ghế bành, mắt không rời Trần Hình:

— Xin lỗi, ông bạn đây là...

Trần Hình nhanh nhẩu:

— Giới thiệu với cô, đây là anh bạn thân người Mỹ.

Trần Hình ngần ngừ vì hắn chưa biết tên viên đại úy Mỹ là gì. Thi Tôkarin đã đỡ lời:

— Hân hạnh. Tôi là đại úy Côlin, thuộc sở Tình báo.

Rô-din hỏi:

— Đại úy có việc gì cần đến tôi không ạ?

Tôkarin quay sang phía Trần Hình:

— Lẽ ra tôi đến đây một mình, vì có chuyện khá quan trọng muốn bàn với cô. Song anh Trần Hình đưa đến, tiện hơn. Dầu sao cô với anh ấy là người đồng hương. Chị Hình lại làm cùng chỗ với cô.

Rô-din khoanh tay trước ngực, ra vẻ kinh ngạc. Trần Hình nói:

— Đùng đây, Đại úy Côlin là bạn rất thân của tôi. Xin cô coi Côlin như tôi vậy.

Trần Hình muốn nói thêm nhưng Tôkarin cắt đứt:

— Cảm ơn anh Hình đã có nhã ý giới thiệu.

— Tuy nhiên, tôi không dám phiền anh nữa. Nếu tôi không lầm, lát nữa anh có một cái hẹn. Thôi, anh tới đó trước, để tôi ở đây trò chuyện với cô Rô-din cũng được.

Trần Hình cứng hần người. Tôkarin đã đuôi khéo hắn. Nhưng đã tới nước này thì thoát đi là

hơn. Hắn bèn nói với Rô-din:

— Xin cô đừng giận tôi. Đại úy Cô-lin sẽ nói mọi việc với cô.

Tiếng giày của Trần Hình xa dần. Tôkarin bật lửa châm thuốc trên môi Rô-din:

— Chắc tôi không cần giới thiệu, cô đã biết tôi là nhân viên trung ương tình báo Mỹ C.I.A. Câu chuyện tôi sắp nói với cô rất quan trọng, vì nó liên quan tới tính mạng cô và tính mạng của nhiều người khác.

Rô-din biến sắc mặt. Lặng lẽ và khoan thai. Tôkarin rút trong túi ra tấm thẻ căn cước bọc nhựa đặc biệt. Đó là giấy chứng thật đại úy Cô-lin là đặc phái viên C.I.A. Rô-din liếc sơ qua mà không cầm xem vì sự giới thiệu của Trần Hình đã đủ cho nàng tin cậy.

Ngó chăm chăm vào mặt Rô-din, Tôkarin hỏi:

— Bao giờ bác sĩ U Myen về đây?

Rô-din phải cắn chặt môi mới khỏi thốt lên tiếng kêu kinh ngạc. Trong thời gian lưu lại tại Mỹ, nàng gặp U Myen tại vũ trường. Nàng đã trao thân cho nhà bác học đa tình Miến Điện. Từ cuộc ân ái này, nàng sinh hạ một đứa con gái. Mãi đến khi về nước, nàng mới biết có thai. Trong nhiều năm liền, nàng liên lạc thư từ với U Myen bên Mỹ. Và đúng như đại úy Cô-lin nói, U Myen vừa báo tin sắp qua Việt nam.

Nàng chưa kịp đáp, Tôkarin đã tiếp:

— Nhân danh C.I.A., tôi yêu cầu cô trao cho tôi những bức thư gần đây mà bác sĩ U Myen gửi cho cô. Chúng tôi được tin một tổ chức củ địch sửa soạn ám sát cả cô lẫn U Myen và đứa con nhỏ của cô.

Một giọt lệ lăn trên gò má, nàng thở dài:

— Là thư cuối cùng của... tôi sáng nay. Chiều thứ ba, U Myen... bay phản lực từ Hồng Kông... cách nào bảo vệ U Myen và mẹ con tôi không?

Tôkarin thở một vòng khói tròn lên trần nhà.

— Cô đừng ngại. Vì lẽ đó, trung ương C.I.A. phải tôi đến tìm cô.

— Đại úy cần tôi báo tin cho công an ở đây biết không?

— Không được. Cô phải giữ hoàn toàn bí mật. Ngoài C.I.A. và cô ra, không ai biết U Myen về Sài Gòn. Nếu cô báo tin cho công an, công việc sẽ hỏng hết.

— Vậy tôi phải làm thế nào?

— Cô cứ ở yên trong nhà, đừng đi đâu. Cô nhớ kỹ phưà? Không được đi đâu hết nếu không có lệnh tôi. Cô cũng không được nói với bất cứ ai là chiều thứ ba U Myen về tới Sài Gòn. Tôi không cho Trần Hình biết rõ chi tiết về việc này mặc dầu anh ta là nhân viên tin cậy của C.I.A.

Uề oải, Rô-din tiến lại bàn trang điểm kê sát cửa ngăn phòng khách và phòng ngủ. Nàng nở ô kéo lấy ra cái hộp bích quy đựng thư từ và chọn một lá viết trên giấy màu vàng, đưa cho Tôkarin. Đó là thư của bác sĩ U Myen gửi cho nàng. Thư viết tay bằng tiếng Anh, gồm những dòng nguệch ngoạc như sau:

« Thân gửi Rô-din.

Tôi đã nhận được thư em. Tôi thành thật xin lỗi vì quá bận nên mấy tháng nay không viết thư

cho em được. Nay tôi biết tin đích xác là sẽ về Sài Gòn. Tôi muốn về Sài Gòn đã lâu để được ở gần quê hương. Chiều thứ ba tuần sau, tôi sẽ tới Sài Gòn bằng máy bay phản lực Air France qua Hồng Kông.

Vì điều kiện an ninh, tôi rất tiếc không thể yêu cầu em lên phi cảng đón tiếp. Tôi rất mong được gặp lại em. Ngày hôm ấy, em hãy đăng một tin rao vặt trong tờ nhật báo Journal d, Extrême Orient nói là em muốn mua sách báo cũ về văn chương. Pháp. Như vậy có nghĩa là em đợi tôi ở nhà. Nội buổi tối thứ ba, tôi sẽ tìm tới nhà em. Tôi sẽ có cách giải quyết cho em khỏi phải lo lắng về việc nuôi con.

Tôkarin gấp tờ giấy, thản nhiên bỏ vào túi áo trong. Đoạn hấn đứng lên, nhìn Rô-din một cách soi mói. Bây giờ hấn mới có thời giờ quan sát sắc đẹp của người vũ nữ. Nàng có thân hình dong dỏng cao, nước da trắng mịn và mát, môi đỏ hồng, mắt đen láy và nhi nhánh. Kề ra, nàng không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ít người đàn ông đa tình nào gặp nàng mà không bồi hồi trong dạ.

Tôkarin mở bóp phoi lấy xấp giấy bạc năm trăm, đoạn đặt xuống bàn, chặn đĩa đựng tàn thuốc lá lên trên. Nàng nhìn theo, nửa muốn từ chối, nửa muốn nhận. Tôkarin nói:

— Tôi biết dạo này cô không được dư dật. Cô nghỉ không đi làm vì sợ phật ý bác sĩ U Myen. Cô hãy cầm lấy món tiền nhỏ này. Rồi U Myen về, chính phủ Mỹ sẽ thu xếp cho cô được sung túc.

Nàng lấp bắp, cảm động:

— Cảm ơn đại úy.

Tôkarin mỉm cười:

— Đó là bòn phận nghề nghiệp, có gì đâu mà ơn với huệ. À, trước khi từ giã, tôi xin nhắc cô lần nữa : cô không được thuật lại cuộc gặp gỡ này giữa cô và tôi với bất cứ ai. Vì như thế sẽ nguy đến tính mạng của U Myen, và của cô nữa.

— Thưa đại úy, tôi nhớ kỹ rồi.

Tôkarin nhia nàng bằng đuôi mắt say đắm. Nếu không nghĩ tới công tác khó khăn trước mặt hẳn đã ôm ghì nàng vào lòng. Hắn giữ bàn tay nhỏ nhắn của nàng thật lâu trong tay hắn, như muốn tận hưởng cái cảm giác mềm mại và êm dịu của làn da mỹ nữ. Có lẽ đọc được tâm can Tôkarin nên nàng lặng yên. Bàng hoàng, Tôkarin rút tay lại. Nàng đã mở sẵn cửa. Gió lạnh ngoài vườn lọt vào.

Tôkarin xăm xăm bước vào đêm tối. Hắn không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Trần Hình phi phèo thuốc lá đợi trong xe tắc xi. Trần Hình hỏi Tôkarin một câu lấy lệ :

— Xong việc chưa anh ?

Tôkarin đáp qua quýt :

— Xong rồi. Bây giờ, chúng mình đi Chợ Lớn.

Trần Hình, sừng sốt :

— Vào Chợ Lớn làm gì ?

Tôkarin phì cười :

—Ồ, tôi cứ tưởng anh thông minh. Hay là anh muốn về nhà đêm nay để trọn tình thủy chung với vợ ?

Chợt hiểu, Trần Hình cười nói vui vẻ :

—Ừ thì đi.

Chiếc tắc xi mang số giả phóng miết trên con đường vắng.

Cạm bẫy

Văn Bình vợ chai huyết-ky đầy ắp ở đầu gi ờng, đưa lên miệng tu một hơi dài. Xong xuôi, chàng nằm dài trên nệm, mắt lim dim nửa thức nửa ngủ. Buổi trưa ở Cửu Long nóng bức lạ thường. Nếu được tự do, giờ này chàng đã lái xe ra bãi biển, tìm chỗ khuất để bơi lội với một người đàn bà đẹp. Nhưng từ lúc máy bay đến Hồng Kông, chàng đã bị một chiếc xe hơi bit bùng đón tại phi trường Kai Tak chở đến giam lỏng trong khách sạn.

Văn Bình quay mặt ra cửa sổ. Tiếng xe cộ ồn ào dưới đường vắng lên nghe rõ mồn một. Hai người đàn ông vận âu phục xám, đội mũ phớt vành mềm, lặng lẽ ngồi chơi bài. Thoạt trông, người ta đã biết họ là nhân viên công an đặc biệt của Mỹ, căn cứ vào vóc dáng to lớn, đôi vai đồ sộ như tử gương, nét mặt gân guốc, lì lợm, cánh tay dài như tay vượn, và nhất là túi còm cộm dưới nách, bên trong có khẩu súng nạp đạn sẵn.

Hai nhân viên công an Mỹ theo sát chàng từng bước, từ lúc chàng trèo lên phi cơ tại trường bay quốc tế Nữ ước. Trên máy bay, họ ngồi hai bên chàng. Suốt cuộc hành trình, họ không